

ning? Af Hensyn til selve Forretningen og de der beskæftigede Personer kan det altsaa ikke være, naar man ikke gør det i andre Tilfælde. — Af Hensyn til Kunsten kan det i Sandhed heller ikke være, thi der er dog vel ingen Tvivl om, at det er en historisk Kendsgerning, at Kunsten kun blomstrer i fuldt Flor under Frihed. Og at intet er skadeligere for god Kunst end Privilegiesystemet, det kan der dog vist i al Almindelighed neppe tvistes om.

Jeg tror derfor, at man bør forlade Privilegiesystemet. Man bør ogsaa forlade det for Statens Skyld, fordi det er et skævt Forhold at sætte Staten i, at den tilsyneladende indtager en særegen Stilling overfor Teaterdrift og har Magt til at regulere denne, en Stilling, som den paa Grund af, at det private Næringsliv alligevel bryder sig sin Bane paa egen Haand, i Virkeligheden slet ikke kan opretholde.

Overfor de enkelte Indvendinger, som fra forskellige Sider ere fremkomne, har jeg allerede med en Bemærkning imødegaaet det, som det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Pagh) sagde om, at der skulde være en Fare for en Niveausenkning, naar man gav Teaterdriften fri. Jeg tror heller ikke, at Teaterdirektører ville vokse op i et overdrevent Antal. Der skal en betydelig Kapital voves for at rejse et Teater, og det vil man sikkert betænke sig paa. Jeg tror ikke, at Resultatet af, at man gav Teaterdriften fri, f. Eks. her i København, vilde være det, at man hurtig rejste mange Teatre; man vilde maaske ikke en Gang forøge Antallet med et eneste.

Det ærede 6te Medlem for 6te Kreds mente, at naar der var nedlagt Forbud mod et Stykkes Opførelse i en Jurisdiktion af Politimesteren, kunde der være Fare for, at den paagældende Direktør rejste ind i en anden Jurisdiktion og der opførte Stykket. Men det vil han dog vist neppe vove. Selv om et saadant af Politimesteren nedlagt Forbud ikke skulde kunne gøres gældende i alle Landets Jurisdiktioner, men maatte gentages i hver ny Jurisdiktion, er der dog ingen Tvivl om, at det strafferetlige Ansvar vilde skærpes i meget høj Grad i det Tilfælde, hvor en Teaterdirektør tillod sig et saadant Puds overfor Myndighederne i en Jurisdiktion at opføre

et Stykke, mod hvilket der var nedlagt Forbud i en anden.

Det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) havde især Indvendinger at gøre imod §§ 5 og 6. Imod § 5 havde det ærede kongevalgte Medlem især den Indvending, at man her efter Forslagets Affattelse kræver, at Stykket skal være opført een Gang, inden der kan nedlægges Forbud, saaledes at Publikum faar Lejlighed til at gøre sig bekendt dermed. Ja, det kan godt være, at man skulde gøre de almindelige strafferetlige Grundsætninger gældende paa dette Punkt, og det kan være Genstand for Overvejelse; der har jo ogsaa været fremsat Indvendinger mod den her foreslaaede Affattelse fra anden Side. Det har været min Mening, at det var sundt og heldigt i saadanne Tilfælde, om man fik Publikums Dom ved Siden af Autoriteternes Dom, saaledes at man havde mere Sikkerhed for, at der ikke skete noget i dette Tilfælde, som var i Strid med den offentlige Mening. Men det kan der forhandles om. — Derimod tror jeg ikke, at den Indvending, som det ærede 1ste kongevalgte Medlem fremsatte mod § 6, var fuldt saa berettiget. Der sagde det ærede Medlem, at naar Teateraadet havde godkendt et Stykke, kunde det spilles, uden at de retshaandhavende Myndigheder paa noget Punkt kunde skride ind. Der staar i andet Stykke af § 6, at naar det paagældende Skuespil er blevet godkendt af Teateraadet, bortfalder Adgangen til Nedlæggelse af Politiforbud i Henhold til § 5 paa Grund af Stykkets Indhold. Men dermed bortfalder, saa vidt jeg skønner, ikke Adgangen til at gøre strafferetligt Ansvar gældende mod den, der opfører Stykket. Altsaa, man kan ikke nedlægge Politiforbud og hindre Stykkets Opførelse, men de retshaandhavende Myndigheder kunne gøre Ansvar gældende til Straf. Hvis jeg har Ret i denne Betragtning, hvad jeg tror jeg har, begrænses i høj Grad den Indvending, som det ærede 1ste kongevalgte Medlem gjorde gældende mod § 6.

Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hey) stillede sig overordentlig sympatisk overfor Forslaget og sluttede sig i Principperne dertil. Det var navnlig overfor § 9, det ærede Medlem havde en speciel